

מסכת שבועות

פרק ה

א. שבועות הפקדון נוהגת באנשיים ובנשים, ברחוקים ובקרובים, בקשרים ובפסולים, בפני בית דין ושלא בפני בית דין, מפני עצמו. ומפני אחרים, אין חיב עד שכפר בו בבית דין, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, בין מפני עצמו בין מפני אחרים, כיון שכפר בו, חיב. וחיב על זדון השבועה ועל שגגה עם זדון הפקדון, ואינו חיב על שגגה. ומה חיב על זדנה, אשם בכסף שחליים:

ב. שבועות הפקדון כיצד. אמר לו, פנו לי פקדוני שיש לך בידך, שבואה שאין לך בידי, או שאמר לו אין לך בידי, משבעך אני, ואמר אמן, הרי זה חיב. השביע עליו חמשה פעמים, בין בפני בית דין ובין שלא בפני בית דין, וכפר, חיב על כל אחת ואחת. אמר רבינו שמעון, מה טעם, מפני שאתה לחרור ולהזרות:

ג. קי חמשה תובעים אותו, אמרו לו פנו פקדון שיש לנו בידך, שבואה שאין לכם בידי, אין חיב אלא אחת. שבועה שאין לך בידי

ולא לך ולא לך, חיב על כל אחת ואחת. רבי אליעזר אומר, עד שיאמר שבועה לא כל אחד ואחד. פנו לי פקדון ותשומת יד גזל ואבדקה שיש לי בידך, שבועה שאין לך בידי, אין לך חיב אלא אחת. פקדון ותשומת יד גזל ואבדקה, חיב על כל אחת ואחת. פנו לי חטין ושערין וכסמים שיש לך בידך, שבועה שאין לך בידי, אין לך חיב אלא אחת. שבועה שאין לך בידי חטין ושערין וכסמים, חיב על כל אחת ואחת. רבי מאיר אומר, אפילו אמר חטה ושערה וכסמת, חיב על כל אחת ואחת: על כל אחת ואחת:

ד. אנסفة ופתיות את בתاي, והוא אומר לא אנספה ולא פתיתני. משכיביך אני, ואמר אמן, חיב. רבי שמואל פטור, שאיןו משלים קנס על פי עצמו. אמרו לו, אף על פי שאיןו משלים קנס על פי עצמו, משלים בשת ופגם על פי עצמו:

ה. גנבת את שורי, והוא אומר לא גנבתי, משכיביך אני, ואמר אמן, חיב. גנבתי אבל לא טבחתי ולא מכרתי, משכיביך אני, ואמר אמן, פטור. המית שורח את שורי, והוא אומר לא המית, משכיביך אני, ואמר אמן, חיב. המית שורח את עבדי, והוא אומר לא המית, משכיביך אני, ואמר אמן, פטור. אמר לו, חבלת כי ועשית כי חבורה, והוא אומר לא חבלתי ולא עשית בה חבורה, משכיביך אני, ואמר אמן, חיב. אמר לו עבדו, הפלת את שבי וסמיות את עיני,

זהו אומר לא הפלתי ולא סמייתי משביעך אני ואמר אמן פטור.
זה הכלל כל המשלים על פי עצמו חיב. ושיינו משלים על פי
עצמם פטור: